

Iași (Roemenië), februari 2010

Beste familie, vrienden en bekenden,

De projecten die ik in Roemenië heb opgezet, zijn onmogelijk zonder het werk van mijn medewerkers die de afgelopen jaren in dienst van 'Ancora Salvării' gekomen zijn. En zij kunnen dat werk alleen doen wanneer er geld is om hun lonen (die naar Nederlandse maatstaven abnormaal laag zijn) te betalen. En het geld voor de lonen kan betaald worden uit het sponsorgeld dat van u afkomstig is. Tot nu toe kon de maandelijkse betaling plaatsvinden, maar het is wel zaak dat er maandelijks voldoende geld binnenkomt. Ik wil eerst een paar medewerkers aan het woord laten over hun werk en daarna wil ik nog een oproep aan u doen.

Onderwijsassistent Camelia:

Ik heet Camelia Chiru en ben 51 jaar. Ik werk bij Stichting 'Ancora Salvării' sinds april 2008. Ook al werk ik met collega's die de leeftijd van mijn kinderen hebben, toch vormen we een goed team. Vanaf september 2009 werk ik in de kleuterklas (voorbereidend jaar voor de lagere school) en heb dus kinderen in de leeftijd van 6 tot 8 jaar. In het begin was het best lastig werk, ook omdat alles nieuw is voor de autistische kinderen, die sowieso al moeite hebben met nieuwe dingen. Maar met veel geduld hebben deze 6 kinderen geleerd dat ieder zijn plek in de klas heeft, dat we op school een bepaald vast programma volgen. Ze leren de kleuren, nummers, het alfabet en leren abstracte begrippen begrijpen. We hebben samen tekeningen en kerstkaartjes gemaakt voor de kinderen uit Strunga en Bălți. We hebben gedichtjes en versjes geleerd voor de kerstviering op school en samen met de oudervereniging is er een kerstfeest georganiseerd in een groot winkelcentrum in de stad. Het is erg fijn als ouders van deze kinderen je vertellen dat het ook thuis veel beter met hun kinderen gaat, dat hun kind meer begrijpt, dat ze niet meer zo druk zijn als in september. Enkelen zijn al begonnen te lezen, leren tot tien te tellen, gedichtjes en liedjes te leren, beter om te gaan met anderen uit de omgeving en zich te concentreren. Al deze dingen zijn mogelijk met de hulp van diegene die ons financieel steunen. Ik bedank dan ook allen en wens ieder veel genade, vrede en zegen toe voor alles wat we met elkaar bewerkstelligen voor deze prachtige kinderen.

Psychologe Alexandra:

Werken in het team van 'Ancora Salvării' en met kinderen die autisme hebben, is voor mij een prachtige kans om te werken op een terrein dat in Roemenië behoorlijk onbekend is. Dit brengt een dubbele opdracht met zich mee: de uitdaging om verbetering te brengen in het leven van diegene die dat erg nodig hebben en de wens het taboe rond dit onderwerp te verminderen. Op de universiteit had ik wel wat geleerd over autisme, maar nu ik in de praktijk werk met autistische kinderen bij Ancora heb ik me een veel beter beeld kunnen vormen over autisme. Ook al hebben de kinderen waarmee ik werk beperkingen in het aanpassen op sociaal gebied of in het uiten van emoties, het feit dat ze anders zijn is geen handicap. Want de belangrijkste les die ik in de twee jaar dat ik met ze werk is juist heb geleerd, is dat een ieder van ons zou moeten kunnen, of in ieder geval proberen, om deze kinderen te zien als unieke personen, zoals ze zijn. Of we nu ouders, vrienden, burens of specialisten zijn, met een kleine inspanning kunnen we hen helpen om *niet naast* maar *met ons* samen te leven.

Werken bij Stichting 'Ancora Salvării' betekent ook nog eens een jong team, waarin iedereen wil samenwerken en open staat voor ideeën. Dit alles levert een fijne vereniging waarin het nuttige verenigd wordt met het aangename.

Psychologe Cătălina:

Het eerste wat er nu binnenschiet is: dank – dank voor uw vrijgevigheid en voor de steun die u ons geeft. Het was normaal geweest als ik deze dank aan het eind van de brief had geplaatst, maar ik heb geschreven wat ik voel. Mijn werk is mijn tweede thuis, een thuis waar ik een nieuwe familie heb gekregen: het Ancora-team. In dit team heb ik geleerd wat samenwerken betekent, wat het betekent om het werk van de ander te waarderen.

Autisme?... ik wist er weinig van voordat ik aangenomen werd voor deze baan. In één jaar heb ik veel geleerd over dit syndroom en niet alleen daarover. Het belangrijkste wat ik heb geleerd is om kleine dingen te waarderen en om blij te zijn met kleine vooruitgangen en niet op de laatste plaats om meer geordend te zijn en de activiteiten goed te organiseren. Zou er sprake zijn van een beroepstik? Ik vind het werk erg leuk om te doen en ik wil geloven dat ik het op een goede manier doe, ook al realiseer ik me dat ik nog veel te leren heb. Elke stap of vooruitgang, hoe klein ook, is voor mij een reden om blij te zijn.

Ook al word er gezegd dat mensen met autisme problemen hebben in het uiten van gevoelens, deze kinderen vinden manieren om me te laten zien dat ze blij zijn als ze me zien, als ik ze prijs omdat ze iets goeds hebben gedaan; hun glimlach is de grootste beloning voor mij.

Pedagoge Manuela:

Lieve mensen, die ons zo ruimhartig ondersteunen, Ik heet Manuela Blăjuță en ben pedagoge bij klas 2, één van de 5 klassen voor kinderen met autisme van de speciale school "C. Păunescu" uit Iași.

Sinds ik ben gaan werken bij Stichting 'Ancora Salvării', maart 2007, heb ik veel uitdagingen gehad door de interacties met deze speciale kinderen met autisme. De klas waar ik les geef bestaat uit 6 kinderen, allen jongens. Sommige jongens zijn drie jaar in mijn klas, anderen zijn later gekomen of zijn uit andere klassen gekomen om zo het niveau van de klas zoveel mogelijk homogeen te maken. Een van de moeilijkheden die we dagelijks tegenkomen is het feit dat twee kinderen uit de klas erg druk zijn en zelfs agressief.

Voor alle kinderen hebben we voorgenomen, samen met de collega's van school, om de kinderen te helpen in het beter communiceren. Ik besef dat dit doel nooit helemaal te realiseren is, maar het moet op zijn minst gedeeltelijk gehaald kunnen worden, zodat ze in ieder geval de basisbehoeften kunnen aangeven. Dit is ook een van de hulpvragen

waarmee de ouders naar ons komen. Daarom word de samenwerking goed onderhouden.

Een positief aspect van het werken met deze kinderen is de onschuld die in hun ogen reflecteert, wat ons de kracht geeft om met plezier verder te werken. Het gebeurt vaak dat één van de kinderen zegt dat hij van ons houdt, ons zoent op de wang of ons glimlachend uitnodigt om met hem te spelen, uiteraard op een andere manier dan de meeste kinderen doen.

Wat ons blij maakt zijn de vooruitgangen die zijn geboekt, ook al zijn ze soms moeilijk zichtbaar en langzaam, toch zie je dat de kinderen rustiger geworden zijn omdat ze een goede structuur aangeboden krijgen. Tegelijkertijd zijn de meeste kinderen toch meer en beter gaan communiceren, de ouders onderkennen dat de interacties met hun kinderen beter verlopen. Met hulp van de didactische materialen, die er gelukkig zijn omdat onze stichting ze beschikbaar stelt, hebben we de kennis van de kinderen ver uitgebreid. Enkelens zijn goed in activiteiten waar je handig voor moet zijn maar velen leren te schrijven of simpele sommen te maken. We zijn blij met wat we hebben kunnen doen, tot nu toe, met uw hulp, en verwachten om de komende jaren nog meer kinderen van in en buiten de school of andere scholen en organisaties in onze activiteiten te kunnen betrekken. Bedankt!

Maatschappelijk werkster Raluca:

Ik heet Raluca Purici en werk bijna twee jaar als maatschappelijk werkster bij Stichting 'Ancora Salvării'. Vanaf september vorig jaar werk ik in klas 1B met kinderen die een meervoudige handicap hebben, samen met twee collega's van de speciale school. Ik kan zeggen dat het twee goede juffen zijn die willen leren, die de kinderen proberen te begrijpen en die met nieuwe ideeën komen. Ik ben ook betrokken bij de projecten te Strunga en Bălți – Republiek Moldavië en aangezien ik daar vanaf februari meer ga werken, heb ik het voornemen om een duidelijk plan te schrijven voor elk kind of jongere uit die projecten en om mijn Russisch te verbeteren. Deze projecten verschillen met die in Iasi omdat we er werken met meer deelnemers met verschillende beperkingen. Maar de voldoening is groter, mogelijk omdat de ouders van deze kinderen/jongeren nog nooit hulp hebben gehad en daardoor dankbaarder zijn voor wat we doen. Na de therapie zijn de kinderen uit Strunga zichtbaar

voortuitgegaan, tegelijkertijd hebben de ouders geleerd om duidelijker te zijn naar de kinderen toe, hoe ze thuis de door ons gegeven oefeningen kunnen doen en hoe ze kunnen reageren in moeilijke situaties. Als afsluiting kan ik zeggen dat God me geholpen heeft en ik wens dat Hij u mag zegenen!

Ter afsluiting

U begrijpt waarschijnlijk wel dat ik zeer trots ben op mijn mooie team! Het is leuk om te lezen hoe ze er zelf van genieten en hoe hun leven door het werk verrijkt wordt. Tevens is het heel belangrijk dat zij door hun werk kunnen laten zien dat onderwijs en zorg ook anders en liefdevol kan. Allereerst hebben de kinderen er profijt van, samen met hun ouders en familie. Daarnaast het overheidspersoneel, ook van instellingen uit de wijde regio, doordat ze in de praktijk kunnen zien hoe je met deze kinderen aangepast en doelgericht kunt werken. Ook zijn we betrokken in vertaalwerk van methodes en cursussen, gehouden door specialisten uit Nederland en België. Bekwaam personeel is van essentieel belang, ook om al het verzamelde van de afgelopen jaren in gebouwen, spullen (waaronder didactisch- en revalidatiematerialen) en kennis juist en verantwoord te gebruiken.

Voor de lonen is hulp nog zeer dringend nodig! Zelfs zo, dat ik me afvraag of zonder deze hulp het allemaal wel rond komt dit jaar. Tijdens mijn verloftijd deze maand ben ik overstelpt met lieve reacties en veel aanbod, daarvoor hartelijk dank! Ook voor de laatste grote aanschaffen voor dit jaar zijn alweer mensen in bedrijf om dit te regelen.

Nu hoop ik dat u ook mee (blijft) helpen om te zorgen dat 'mijn' personeel zijn werk kan blijven doen. Velen van u steunen ons al maandelijks met financiële bijdragen. Die bijdragen kunnen niet gemist worden omdat anders de lonen niet betaald kunnen worden en de projecten dus stil komen te liggen. Daarom zal het fijn zijn als u dit ook in de toekomst kan blijven doen, misschien zelfs kunt uitbreiden en ook anderen er enthousiast voor kan maken, om het zo voor dit jaar rond te krijgen.

Dus namens het Ancora-team heel veel dank en we hopen er samen met u een vruchtbaar 2010 van te maken!

Hartelijke groeten,

Inge José Smelik.

Bezoek ook mijn website: www.ancorasalvarii.ro

*Sponsorgeld voor Inge José
kunt u overmaken
op postgiro 77 43 706
t.n.v. Stichting Sarfath te Rotterdam*